

**Posztpetőfi Sándor költészetnap  
folyamodványa a Kultúráközpontosító és  
Művészetegységesítő Csúcsminisztériumnak  
2024. április 12-én**



**Részlet Bukta Imre „A jegenyefák nem  
nőnek az égig” című installációjából**

## Folyamodvány

Kultúráközpontosító és Művészetegységesítő Csúcsminisztérium  
Irodalomösszehangolási Ágazat  
Költészetszabályozási Osztály  
Szakfelügyeleti Pfü-Pfübiztos

Mélyen tisztelt Pfü-Pfübiztos Úr!

Legutóbb a „Most vagy soha” útján elkövetett úgynevezett Petőfigyalázási perrel kapcsolatban hívtam fel lordságod figyelmét arra, miféle káoszhoz vezethet (a zűrzavarról és felfordulásról nem is beszélve) a szabadság kontrolljának és felügyeletének, a fékeknek és ellensúlyoknak úgyszólván teljes hiánya a művészetek területén, és milyen veszélyeket rejt magában a magyaremberek lelki biztonságára, a kultúra organikus működésére, nemkülönben a nemzeti szuverenitásra a gyepelő, zabla, póráz, egyszóval megfelelő irányítás és útmutatás, tervezés és számonkérés nélkül maradt, rendszertelenül, össze-vissza alkotó és publikáló írók, költők, művészek és más individualista jómadarak, nebántsvirágok, kutyafajzatok narcisztikus tombolása az alkotóművészet népgazdasági ágazataiban.

Ennek eklatáns példajaként említettem a liberális-középkori boszorkánypereket idéző nemzetközi koncepció perben meghurcolt Filippovics Kálmán (valójában az ország) szuverenitása ellen brüsszeli migráns-LMBTQ- és egyéb hazaáruló körökből indított hajsztát, mely e perben csúcsosodott

ki. Nemcsak az bizonyult hazug mendemondának, hogy Filippovics hatmilliárdból készítette filmjét (a költségek igenis elérték a hétmilliárdot!), hanem az a méltatlan mendemonda is fake-nyúzként foszlott szét a ballib levegőégben, miszerint a kutya sem akarja megnézni: a legfrissebb adatok szerint a világ nyolcmilliárd lakójából csak mostanáig hatmilliárd százhetvenhétezer-kétszötvenen látták, ezenkívül az ENSZ a kulturális világörökség részének nyilvánította és gratulált hozzá a magyar miniszterelnöknek a Türk Világtanács biztonsági szolgálata vezetője valamint a Sarki Fűszeresek Összeurópai Szövetsége is. A világsikernek hála, tényé és valóvá váltak a költő szavai: *Nincs jobb dolog a világon, mint magyarnak lenni.* De hagyjuk a magyar szuverenitás oltárművét meggyalázó brüsszeli kirakatpert, hagyjuk a közpénz-szerzés terén rendkívüli bátorságról tanúságot tevő művész hatmilliárdhoz való jogát elvitató népellenes uszítást és államellenes bujtogatást, egyáltalán hagyjunk mindent, ami nem az igazság ügyét – a hazugoknak persze a hazugságét (azt! ha nektek az!) – szolgálja. Szerencsére az égbekiáltó kirakatperre az orosz, a török, az azeri, a türkmén és boszniai szerb szuverenitás- és államvédelmi hivatalok és hatóságok is felfigyeltek és tiltakozásra szólították fel a világ konzervatív-keresztény-gyerek-család- és férfibarát irányba haladó közvéleményét. A legutóbbi össz-türk innovációs tanácskozáson összegyűlt törzsi vezetők pedig az ülésteremben tartott több órás állósztrájjal adtak nagyobb nyomatékot tiltakozásuknak.

Előző folyamodványomban azt írtam, hogy a magyaremberek azt kérdezik, mégis meddig fogjuk még túrni – quosque tandem! – az alkotói szabadság ördögének

nemzetellenes packázásait? Hogyan lehetséges, hogy még a Szuverenitásvédelmi Hivatal és a Terrorrelhárítási Központ sem tud róla, mikor, mire készül egy alkotóművész, milyen terveket forral magában egy drámaíró, egy festő, egy költő, egy táncművész, a gyanúsan hallgatag zeneszerzőkről nem is beszélve. Benyújtott és jóváhagyott tervek nélkül, összevissza, szervetlenül, átláthatatlanul írnak, festenek, rendeznek, táncolnak, komponálnak, kiállítanak, csinálják, ami eszükbe jut, fittyet hányva az organikus egésznek, a rendszerszerűségnek, az átláthatóságnak és a költséghatékonyságnak is. Csak idő kérdése, hogy a központosítás és egységesítés híján védőgát és szabályozás nélkül maradt kultúra parttalanul áradó, zavaros folyama bömbölve kilépjen állam-hasított medréből, letépje magáról a civilizáció láncát és őrjöngve rárontson nemzetére: a magyaremberek békés otthonaira, boldog gyermekkorára, nemi identitására, meg ami még lordságodnak eszébe jut. Akkor azt kérdeztem – kérdésem természetesen költői volt, bár költséghatékony és előre látható –, ki fogja végre a trianoni Kis-Magyarország Unió áztatta földjén egységes rendszerbe foglalni a teljes kulturális ágazatot, inkluzíve az irodalmat, mely mégiscsak a magyar identitás legfontosabb tartópillére a labdarúgás mellett. Azóta megszületett a Nemzet egyértelmű, de kategorikus válasza erre a költői kérdésre. Ez a válasz így hangzik: NKT. Nemzeti Kulturális Tanács. Kis tanács, nagy tanács, jótanács. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom: száz és száz, talán ezer és ezer központosításra és egységesítésre szomjazó író és költő szeme csillant fel a régóta várt hírre. Az irodalmi ágazat dolgozói rendszerlogikailag egységes tekintetüket mostantól az államosított kultúra organikus

égboltozatjára vetik. A legnagyobb kérdésre tehát megszületett a legnagyobb válasz: csak előre – ne hátra! Írók, művészek, a nemzeti kultúra más robotosai végre nyugodtan alhatnak (már ha ettől a választól nem ébrednek föl).

A nemzetgazdaság költészeti ágazata nevében ezúton szeretném lordságotat a kultúra gleschaltolásának messzemenő támogatásáról biztosítani (hogy milyen messze, ez még ágazati értekezletek tárgyát képezi), egyben csatolom a keretszabályozási útmutató előkészítésén dolgozó rendszerlogikai főosztály számára az Állam Fiáról – Petőfi Sándorról – elnevezett Költészeti Köztestület személyi regiszterét, az itt felsorolt összes költő 2024. évi üzleti tervével, továbbá könyvtári beszerzésre javasolt könyvek indexével.

Már csak egyetlen, ám annál fájóbb kérdés maradt, mely megoldásért kiált: a nemzeti kultúra digitális szuverenitásának kérdése. Nem jött-e el az ideje a nagy kínai tűzfal és a nagy orosz tűzfal mintájára a nagy magyar tűzfal felhúzásának – a digitálisan szuverén magyar internet megteremtésének. Mert – valljuk meg – mit ér a kultúra egységesítése és központosítása mindaddig, amíg a kibertérre nem terjed ki a területi szuverenitás elve, amíg az államosított kultúra sivatagának minden homokszemet számon tartó rendje az internet folyékony káoszával kénytelen fakasszemet nézni, amíg a hálón bármi nyilvánosságot kaphat, bármi elolvasható, megnézhető, meghallgatható, amíg a kultúra következmények nélkül átjárkálhat az állam határain, semmibe veheti szuverenitását. Remélem, következő folyamodványomban már arról számolhatok be, hogy kulturális szuverenitásunk helyreállításának és kiteljesítésének útjából a rontó-bontó,

kártékony szabadságnak ezt az utolsó torlaszát is sikerült elhengeríteni: a szuverén *hunet* megszületett. Akkor mondhatjuk majd, hogy megálljunk, mert itt van már a Kánaán. A bátrak Kánaánja. A gyáváknak, gyöngéidegzetűeknek, habozóknak és más hazaárulóknak meg előbb-utóbb kezükre csap a történelem (vagy a Szuverenitásvédelmi Hivatal, vagy a Most-vagy-Soha Filmügynökség vagy a Talpra Magyar Kulturális Rögtönítélő Bíróság).

Lordságod legalázatosabb szolgája,

Versbenbujdosó Posztpetőfi Sándor,  
a Nemzeti Költészetstratégiai Intézet pfő-pfő Korifeusa,  
az Übü-Rend Lovagja,  
kétszeres Kandeláber-díjas Barguzin-kutató